

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/132/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813201290
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3813201290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovovej v právnej veci navrhovateľa S. S. SK, s.r.o., IČO: 44 703 015, so sídlom X., T. B. XX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou V., V. & L., s.r.o. so sídlom X., T. B. XX, proti odporkyňi: Z. X., nar. XX.X.XXXX, bytom I. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, právne zastúpený JUDr. H. S., advokátom so sídlom v Lučenci J. W. X/A, o zaplatenie 3.413,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. októbra 2014, č.k. 14C/36/2013-87, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, t.j. v zamietavom výroku II. a vo výrokoch o trovách konania III. a IV. potvrdzuje.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania v sume 155,47 eur, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozhodnutím čiastočne vyhovel návrhu a odporcu zaviazal k zaplateniu nepremiľčaných splátok úveru (výrok I). Vo zvyšnej časti návrh zamietol, pretože vychádzajúc zo spotrebiteľskej povahy úverovej zmluvy (§ 2 a § 3 Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) posúdil v tejto zvyšnej časti uplatnené splátky úveru ako premiľčané podľa § 101 Občianskeho zákonníka (výrok II.) O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na strane pomerne úspešnejšieho odporcu priznal náhradu trov konania. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní trovy nevznikli.

Proti rozsudku, a to proti výroku o zamietnutí časti návrhu a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a návrhu vyhovel. Uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s právnym posúdením súdu prvého stupňa, že na spotrebiteľskú zmluvu, čo sa týka premiľčania, je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka. Mal za to, že aj keď má zmluva spotrebiteľskú povahu, zmluva si naďalej zachováva svoj obchodno-právny charakter. Dôvodil, že zmluva o úvere patrí podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Dôvodil, že premiľčanie sa aj v spotrebiteľských zmluvách, majúciich formu absolútneho obchodu, spravuje výlučne Obchodným zákonníkom. Svoj názor podporil citáciou viacerých rozhodnutí krajských i najvyšších súdov (SR i ČR). Navrhovateľ osobitne poukázal na nesprávne posúdenie začiatku plynutia premiľčacej doby, ktorá pri

splátkach úveru nezačína plynúť pre jednotlivé splátky od ich omeškania, ale až od konečnej splatnosti úveru. Napokon navrhovateľ namietal, že konštatovanie okresného súdu o nedostatočnej špecifikácii uplatneného nároku na výzvu súdu nie je pravdivé, pretože navrhovateľ žiadnu výzvu na špecifikáciu uplatneného nároku neobdržal. S rozhodnutím o trovách konania nesúhlasil navrhovateľ pre nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok v napadnutej časti potvrdiť. Použitie Občianskeho zákonníka na posúdenie premlčania práv z úveru poskytnutého spotrebiteľovi považoval za správne a vývojom rozhodovacej praxe za ustálené, a ústavne konformné. Žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je v napadnutých výrokoch vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ až f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., ktorý uplatňuje navrhovateľ, je podľa súdnej praxe daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním veci odvolací súd nezistil opodstatnenosť citovaného dôvodu na odvolanie. Navrhovateľ v konaní zotrval na stanovisku, že vzťah medzi účastníkmi je vzťahom obchodnoprávnym, a preto sa naň majú primerane vzťahovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Zo spisu jednoznačne vyplýva, že predmetný úverový vzťah vznikol dňa 7.9.2005, teda za účinnosti zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 2 ods. 1 tohto zákona v znení ku dňu uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumelo spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb. Typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Nie sú pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a že predmet plnenia nebol použitý na podnikanie. Podnikateľom nebol ani odporca. Rovnako je jednoznačne zrejmé, že pôvodný veriteľ bol podnikateľom a predmet konania sa týkal jeho podnikateľskej činnosti. Právnym nástupníctvom sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nemohla zmeniť. Súdna prax považuje typové zmluvy, vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. Úver je síce absolútnym obchodom a na úver dopadá tretia časť obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak predmetná vec sa týka typovej zmluvy, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zákon č. 634/1992 Z.z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, a teda o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najfrekvencovanejšie občianskoprávne vzťahy a v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (rozsudok NS SR vo veci sp.zn. 5M Cdo 20/2009).

Uvedené závery a názory akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19. júna 2013, č.k. IÚS 402/2013-10. Jedná sa tak o rozhodnutie vyššej súdnej inštancie, než tie, na ktoré poukazuje navrhovateľ vo svojom odvolaní, a preto je v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR pri rozhodovaní súdov nižších stupňov takéto rozhodnutie rešpektovať.

Použitie Občianskeho zákonníka aj na posúdenie otázky premlčania práv zo zmluvy uzavretej pred 1.1.2008 tak bolo zo strany okresného súdu správne a krajský súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil.

Nesprávnym právnym posúdením nie je ani stanovenie začiatku plynutia premlčacej doby na okamih splatnosti jednotlivých splátok úveru. Navrhovateľom odkazované rozhodnutie NS SR 4 Obo/54/2007 spájajúce počiatok behu premlčacej doby až s konečnou splatnosťou úveru ostalo s uvedeným posúdením ďalšou rozhodovacou praxou nepodporené a splátku úveru nie je možné považovať za nič iné, ako plnenie v splátkach premlčujúce sa pri použití Občianskeho zákonníka podľa § 103 OZ, teda od splatnosti jednotlivých splátok.

Napokon odvolanie dôvodne nenamieta ani nedostatok výzvy zo strany okresného súdu na špecifikáciu uplatneného nároku, pretože napadnuté rozhodnutie bolo založené na iných dôvodoch a špecifikáciu nároku za dôvod zamietnutia časti návrhu nepovažovalo, i keď sa táto výtka v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nadbytočne objavila.

Odvolacie dôvody neboli naplnené ani vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania, pretože nebola daná nesprávnosť rozhodnutia vo veci, ktorou navrhovateľ odôvodňoval nesprávne rozhodnutie o trovách.

Vzhľadom na uvedené krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na strane odporcu plne úspešného v odvolacom konaní, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. Trovy odvolacieho konania spočívajú v trovách právneho zastúpenia pozostávajúcich z odmeny vo výške 121,17 eur za vyjadrenie k odvolaniu + režijný paušál 8,39 eur + 20 % DPH, spolu 155,47 eur. Výšku odmeny určil krajský súd podľa § 10 ods. 1 Vyhl. č. 655/2001 Z.z. (Vyhláška) zo základu 3.080,79 eur, režijný paušál podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky a DPH podľa § 18 ods. 3 Vyhlášky.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.